

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 113.532 van 12 december 2002
in de zaak A. 115.047/XIV-7912.**

In zake :

1. XXX,
 2. XXX,
- die woonplaats kiezen bij
Advocaat C. VAN DER HAERT,
kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beide van Colombiaanse nationaliteit, op 21 december 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 15 januari 2001 ten aanzien van verzoeker en van 11 juli 2001 ten aanzien van verzoekster tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 28 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C. VAN CUTSEM die, loco Advocaat C. VAN DER HAERT verschijnt voor de verzoekende partijen, van Adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekers hebben de Colombiaanse nationaliteit. Verzoeker is op 26 november 2000 in België binnengekomen waar hij zich op 28 november 2000 vluchteling verklaart. Verzoekster is op 2 juli 2001 in België binnengekomen waar zij zich op 4 juli 2001 vluchteling verklaart.

1.2. Op 15 januari 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Op 11 juli 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 23 november 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf. Dit zijn de bestreden beslissingen. De motivering luidt als volgt :

Ten aanzien van XXX:

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Medellin. U zou professioneel actief zijn geweest in de modellen- en modewereld. In februari 2000 zou u kennis hebben gemaakt met L. L.. U zou haar in contact hebben gebracht met enkele modellenagentschappen en zou later haar verloofde zijn geworden. In juni 2000 zou ze een uitzonderlijk aanbod hebben gekregen van B. R. die een zeer groot mediaproject wilde beginnen. B. R. zou een televisieprogramma hebben mogen opstarten en zou aan L. 100.000 dollar hebben beloofd voor haar medewerking. U zou deze hoge bedragen verdacht hebben gevonden en zou hebben geïnformeerd bij verscheidene mediabedrijven. Geen van deze bedrijven was echter op de hoogte van dit project waarna u L. zou hebben geadviseerd er niet aan mee te werken. B. R. zou haar echter onder druk hebben gezet om haar deelname niet stop te zetten. In juli 2000 zou u een telefoontje van B. R. hebben ontvangen waarin deze u zei dat u uw relatie met L. moest stopzetten. In dezelfde maand zou u nog een telefoontje hebben ontvangen waarin u nogmaals werd aangeraden uw relatie met L. te beëindigen. In november 2000 zou u opnieuw een telefoontje hebben ontvangen van een medewerker van B. R. Hij zou u hebben uitgelegd dat ze deel uitmaakten van een bende die samenwerkte met de Colombiaanse paramilitairen via de bende 'Las Terrazas' en dat het hele project een grootschalige witwasoperatie was. Het werd u zeer zwaar kwalijk genomen dat u een haar in de boter gooide maar men zou u nog niet hebben gedood omdat u tot dusver niet bekend stond als een vijand van de regering. Hij zou u drie dagen hebben gegeven om het land te verlaten en u zou het verbod hebben gekregen iets tegen L. te zeggen. Toch zou u onmiddellijk L. hebben verwittigd. Direct na dit telefoontje zou dezelfde persoon u terug hebben gebeld met de mededeling: 'U bent een dood man'. Enkele dagen later zou u uw auto hebben willen verkopen. De kandidaat-koper zou echter niet op de afgesproken plaats zijn opgedaagd. Wel zouden er enkele zwaarbewapende gemotoriseerde agenten hebben gepatrouilleerd. Eens terug thuis zou de klant hebben gebeld om te vragen waarom u niet naar de afspraak was gekomen. Toen u de hoorn neerlegde merkte u aan de hand van het telefoonnummer dat de oproep afkomstig was van hetzelfde toestel waarmee men u voordien had bedreigd. Even later zou een telefoontje hebben ontvangen van iemand van het bedrijf waar u werkte. Ze zou u hebben verteld dat twee gewapende personen naar u op zoek waren.

U zou hebben besloten het land te verlaten. De volgende morgen zou u met de bus tot de Ecuadoraanse hoofdstad Quito zijn gevlucht, van waaruit u na drie dagen naar Madrid en vervolgens naar Brussel zou zijn gevlogen. U zou in België zijn gearriveerd op 26 november 2000 en verklaarde zich vluchteling op 28 november 2000.

Uw moeder XXX (OV: 5.102.461) zou na uw vertrek lastig gevallen en bedreigd zijn door diezelfde groep van paramilitairen. Om die reden zou zij uiteindelijk ook, in juli 2001 Colombia verlaten hebben en naar België gekomen zijn.

Er dient te worden vastgesteld dat er een aantal ernstige tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen voorkomen, hetgeen niet toelaat enig geloof te hechten aan uw vluchtrelaas. Zo zegt u op de Dienst Vreemdelingenzaken herhaaldelijk dat L. ook nadat u ontdekt had dat het een louche zaak was nog voor B. R. bleef werken. Ze zou het liever niet meer hebben gedaan, maar omdat B. een invloedrijk persoon was zou ze hebben toegegeven en zo zou ze tussen juli en november 2000 nog castings voor hem hebben gedaan. Op het Commissariaat-generaal beweert u evenwel uitdrukkelijk dat ze nooit meer voor hem werkte na juni 2000 (p.11+13 verhoorverslag). Het is zeer vreemd dat u zich daaromtrent tegenspreekt, gezien precies uw vriendin en haar werk aan de oorzaak van al uw problemen zouden gelegen hebben.

Evenzo doen zich ongerijmdheden voor wanneer u vertelt over de waarschuwingstelefoontjes die u zou hebben ontvangen. Zo verklaart u tijdens uw verhoor in dringend beroep dat u in november een telefoontje heeft gekregen waarin men u zei dat u te doen had met een paramilitaire groepering. Direct nadien zou u uw vriendin hebben gebeld, en u had de hoorn nog maar net neergelegd toen de telefoon opnieuw rinkelde. Dezelfde persoon die enkele minuten eerder belde zou toen gezegd hebben: 'u bent een dood man' (p. 14). Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u hiermee in strijd dat deze persoon u pas de dag nadien opbelde omdat ze te weten waren gekomen dat u alles aan uw vriendin had verteld.

Verder meldt u op de Dienst Vreemdelingen zaken over het incident bij de autoverkoop dat er drie politieagenten op hun motor op u afkwamen en dat u dacht dat zij u zouden vermoorden. Op het Commissariaat-generaal verklaart u dat het niet drie agenten maar steeds twee moto's met twee agenten waren en dat ze gewoon rond de parking circuleerden, blijkbaar op zoek naar iets (p. 15). Tevens zegt u op de Dienst Vreemdelingen zaken dat u na de gebeurtenissen aan de autoparking en het telefoontje van uw collega diezelfde dag nog uw vriendin verwittigde. Op het Commissariaat-generaal ontkent u dit en verklaart u dat u dat niet deed omdat uw telefoon afgeluisterd werd (p. 17).

Tenslotte verklaarde u op de Dienst Vreemdelingen zaken dat u de laatste dag van uw verblijf in Colombia nog een telefoontje ontving van iemand die vermoedelijk lid was van de bende 'Las Terrazas'. Deze vertelde u dat u dringend het land diende te verlaten, zoniet zou u vermoord worden. Hij zei eveneens dat in uw huis een videocamera werd geplaatst. Tijdens uw verhoor in dringend beroep zegt u hierover eerst niets. Wanneer ernaar gevraagd wordt situeert u deze bedreiging echter niet op de dag voor uw vlucht, maar zou men reeds over de camera gesproken hebben in het telefoontje van een aantal dagen voordien. U zegt immers dat de mededeling over de videocamera u werd gedaan tijdens hetzelfde telefoontje waarin de bende zich voorstelde als 'Las Terrazas', wat geenszins overeenkomt met uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingen zaken.

Voorgaande opmerking stellen uw asielaanvraag in een bedrieglijk daglicht. De door u voorgelegde documenten (diploma, loonbriefjes, identiteitsbewijs, rijbewijs, militaire kaart) zijn niet van die aard dat ze bovenvermelde appreciatie wijzigen aangezien ze enkel uw identiteit en professionele activiteiten betreffen en als dusdanig niets toevoegen aan uw vluchtrelaas.

(...).”.

Ten aanzien van XXX :

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Medellin. U zou problemen hebben gehad tengevolge de problemen die uw zoon XXX (OV. 5.040.976) zou hebben gehad. Hij zou bedreigd zijn geweest door een bende paramilitairen die het hem zouden hebben kwalijk genomen dat hij zich moeide met hun zaken. Uw zoon zou zich genoodzaakt hebben gezien het land te ontvluchten. Hij verklaarde zich in België vluchteling in november 2000. Na het vertrek van uw zoon zouden de paramilitairen ook u herhaaldelijk hebben bedreigd. Al de dag nadat uw zoon Colombia had verlaten zouden twee personen naar uw huis zijn gekomen. Ze zouden zich hebben voorgesteld als leden van het 'Departamento Administrativo de Seguridad' (DAS), waarna u hen zou hebben binnengelaten. Eens binnen zou één van hen zijn pistool op u hebben gericht, de andere zou het huis hebben doorzocht. Ze zouden u hebben meegedeeld dat ze paramilitairen waren en dat ze op zoek waren naar uw zoon. Even later zou uw zoon, die na zijn vlucht uit Colombia enkele dagen in Ecuador vertoefde alvorens de oversteek naar België te maken, u vanuit Quito hebben gebeld. U zou hem het gebeurde hebben verteld. Enkele weken later zou u dreigtelefoontjes hebben ontvangen waarin u de vraag werd gesteld waar uw zoon zich bevond. Ten gevolge hiervan zou u zijn verhuisd, maar ook op uw nieuwe verblijfplaats zou u al snel telefoontjes hebben ontvangen. Als u hen niet zou vertellen waar uw zoon was zou u de gevolgen moeten dragen, zo luidde de boodschap. U zou hebben besloten weer te verhuizen, maar de paramilitairen zouden uw nieuw telefoonnummer hebben opgespoord. Weer zouden de dreigtelefoontjes begonnen zijn.

In juni 2001 zou vanuit een voorbijrijdende auto een kogelregen op uw verblijfplaats zijn afgevuurd. Bij het horen van de schoten zou u naar een andere verdieping zijn gevlucht maar u zou een val hebben gemaakt waardoor u uw pink en uw knie zou hebben verwond. U zou heel bang zijn geweest en zou weer op een andere plaats zijn ondergedoken. Na een telefonisch contact met uw zoon zou u uiteindelijk hebben besloten ook naar België te reizen.

U arriveerde in België op 2 juli 2001 en verklaarde zich vluchteling op 4 juli 2001. Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag laat steunen op de beweringen van uw zoon en beweert naar aanleiding van zijn problemen in Colombia eveneens een gegronde vrees voor vervolging te hebben. Gezien echter aan de beweerde problemen

van uw zoon geen geloof kan worden gehecht op grond van bedrieglijkheid komt ook uw asielaanvraag in een bedrieglijk daglicht te staan.
Uw asielaanvraag is aldus niet ontvankelijk. De door u voorgelegde documenten (identiteitskaart en paspoort) vermogen niet bovenvermelde appreciatie te wijzigen aangezien zij enkel uw identiteit betreffen en als zodanig niets toevoegen aan uw vluchtrelaas.
(...).”.

2. Over de ontvankelijkheid.

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is bij gebrek aan een uiteenzetting van feiten die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen aantonen; dat er evenwel geen noodzaak bestaat hierover een uitspraak te doen aangezien het beroep, zoals hierna wordt uiteengezet, bij gebrek aan gegronde middelen dient te worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoekers als enig middel aanvoeren :

“Schending van de motiveringsplicht en meer bepaald van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van (van) 29.7.1991.

I. Eerste onderdeel

De asielaanvragen van verzoekers worden onontvankelijk verklaard omdat ze bedrieglijk zouden zijn en dit enkel omdat een paar tegenstrijdigheden zouden naar voren komen in de verklaringen van de eerste verzoeker.

Er moet hierbij opgemerkt worden dat de verklaringen van de tweede verzoekster op zich niet in twijfel worden getrokken en dat geen enkele tegenstrijdigheid wordt opgemerkt in haar verklaringen.

Ook tussen de verklaringen van beide verzoekers wordt geen enkele tegenstrijdigheid opgeworpen.

Men kan zich dan ook de vraag stellen, hoe de tegenpartij dan kan besluiten, op grond van een paar minder belangrijke tegenstrijdigheden dat beide asielaanvragen bedrieglijk zouden zijn.

De tegenpartij schendt duidelijk haar motiveringsplicht door haar motivering in de beslissing van de tweede verzoekster enkel te baseren op de motivering van eerste verzoeker, terwijl Mevrouw XXX eigen vluchtmotieven inroept.

De vervolgingen die ze moest ondergaan waren tegen haar persoonlijk gericht, ook als de problemen van haar zoon aan de basis lagen van haar problemen. Een deel van de vervolgingen die zij inroept betreffen haar alleen en worden enkel door haar ingeroepen daar haar zoon al uit Colombia vertrokken was.

Tijdens haar verhoor voor de Commissaris-generaal heeft zij gedurende vijf pagina's gesproken over deze gebeurtenissen die plaatsvonden na het vertrek van haar zoon en daar wordt met geen woord over gerept in de motivering van de tweede bestreden beslissing.

Zonder deze verklaringen in twijfel te trekken, kan de tegenpartij de waarachtigheid van de asielmotieven van de tweede verzoekster niet betwisten en nog minder de aanvraag van verzoekerster onontvankelijk verklaren, zonder zijn motiveringsplicht te schenden.

II. Tweede onderdeel : motivering van de beslissing van eerste verzoeker

1. De aangevochten beslissing verklaart de asielaanvraag van beide verzoekers 'bedrieglijk' op grond van het enkele feit dat een paar tegenstrijdigheden zouden kunnen opgemerkt worden in de verklaringen van de eerste verzoeker.

Eventuele tegenstrijdigheden kunnen slechts aan de basis zijn van een onontvankelijkheidsbeslissing indien ze belangrijk genoeg zijn om het geheel van het relaas in het gedrang brengen. De tegenpartij moet het ernstig karakter van de tegenstrijdigheden bewijzen en hierbij rekening houden met alle verklaringen van de asielaanvrager.

Op grond van de voorbereidende werken, dient er onderlijnd te worden dat deze bepaling enkel als doel had de asielaanvragers te verplichten om hun verzoek op een coherente en geloofwaardige manier, minstens op een plausibele wijze toe te lichten. In casu, is het ten onrechte (wordt) dat in de aangevochten beslissing (wordt) geoordeeld dat er 'ernstige' tegenstrijdigheden zouden voorkomen in de verklaringen van de eerste verzoeker die de waarachtigheid van het geheel van zijn verklaringen zouden aantasten.

Er wordt niet gemotiveerd in welke mate deze zogezegde tegenstrijdigheden een ernstig karakter hebben of in erge mate zouden leiden tot het besluit dat er niet enig geloof zou kunnen gehecht worden aan verzoekers vluchtrelaas.

Er wordt duidelijk geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker doorheen zijn verklaringen heel gedetailleerde en preciese informatie heeft, die moeten wijzen op de waarachtigheid van zijn verklaringen.

Het verhoor van verzoeker bij de Commissaris-generaal was lang en verzoeker had veel te vertellen en het is frappant hoe de ingeroepen tegenstrijdigheden telkens het gevolg blijken te zijn van misverstanden, foutieve vertalingen of foutieve interpretaties van de eerste verzoeker tijdens zijn verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

Welnu, er moet opgemerkt worden dat dit verhoor uiterst kort was en dat de ondervraagster zeer negatief was ten opzichte van de asielaanvraag van verzoeker. De ondervraagster vond blijkbaar dat verzoeker geen asiel had moeten aanvragen. Zij vroeg tijdens het verhoor een vijftal keer aan de eerste verzoeker waarom hij niet eerder werk zocht in België.

De ondervrager maakte alleen een samenvatting van de verklaringen van de eerste verzoeker en noteerde die. Blijkbaar werden verschillende elementen misverstaan, foutief geïnterpreteerd of te kort opgeschreven.

De Commissaris-generaal moet rekening houden met het geheel van de elementen van het dossier: hij kan zich niet beperken tot het in acht nemen van de ongunstige elementen.

De verklaringen die de eerste verzoeker aflegde voor de Commissaris-generaal zijn conform met de verklaringen die bevat zijn in zijn gedetailleerd en gemotiveerd dringend beroep. Zelfs indien er enkele tegenstrijdigheden zijn tussen de twee verhoren, kan dat geen bevestigende beslissing van weigering van verblijf steunen, indien de verklaringen voor het Commissariaat-generaal overeenstemmen met de verklaringen zoals neergeschreven in het dringend beroep, die ook integraal deel uitmaakt van het dossier.

Er kon dus in ieder geval niet besloten worden op het bedrieglijk karakter van de asielaanvraag van verzoekers op grond van zogezegde tegenstrijdigheden over minder belangrijke punten en wanneer deze tegenstrijdigheden, zoals hieronder zal blijken, niet vaststaan.

Er moet ook nog opgemerkt worden dat er tussen de verklaringen van beide verzoekers geen enkele tegenstrijdigheid wordt opgeworpen.

2. De ingeroepen tegenstrijdigheden staan niet vast, zijn miniem en zijn niet dermate flagrant opdat men zou kunnen oordelen dat geen verder onderzoek noodzakelijk zou zijn en dit om volgende redenen :

i.) In de aangevochten beslissing wordt ingeroepen dat de eerste verzoeker zich zou hebben tegengesproken omtrent het feit of zijn verloofde al dan(s) niet verder werkte voor B. R. nadat verzoeker ontdekt had dat het een louche zaak was.

Welnu, L. heeft in juni nog als model gewerkt voor B. R., ze werkte op een podium in een commercieel centrum, maar ze heeft in ieder geval niet gewerkt in het grootse project.

Vanaf juli heeft zijn verloofde niet meer voor B. R. gewerkt. Ze werkte wel nog voor andere modellenagentschappen.

Wanneer eerste verzoeker in zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat L. van juli tot november castings deed en dat hierin castings waren voor B. R. is dit niet in tegenspraak met zijn verklaringen als zou zij niet voor B. R. gewerkt hebben.

Wel is het zo dat L. inderdaad niet meer echt samenwerkte met B. R. en in ieder geval niet op het project. Verzoeker heeft trouwens nooit verklaard dat zijn verloofde meewerkte op het project. Dit komt coherent naar voor uit de verschillende verklaringen van de eerste verzoeker en is ook het belangrijkste in de verklaringen hieromtrent.

Indien werd verstaan tijdens het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat L. 'bleef samenwerken met B. R.', betreft dit in ieder geval niet de periode van juli tot november. Dit zou ook nergens uit afgeleid kunnen worden. Verzoeker heeft zich dus niet tegengesproken over dit punt.

De eerst ingeroepen tegenstrijdigheid staat dus niet vast en de verklaringen van verzoeker over dit punt zijn coherent over het essentiële.

ii.) De tweede ingeroepen tegenstrijdigheid betreft het exacte tijdstip van één van de dreig telefoons die de eerste verzoeker kreeg.

Zo zou verzoeker tijdens het eerste verhoor, verklaard hebben dat hij nadat hij zijn verloofd(e) verwittigd had van het feit dat de bedreigers zich hadden voorgesteld als zijnde paramilitairen, de dag nadien opnieuw telefoon gekregen te hebben met een doodsb bedreiging, terwijl hij tijdens zijn tweede verhoor zij dat het juist nadien was.

Welnu, het was inderdaad 'Juist nadien' (= 'siguiente' in het spaans). Blijkbaar werd dit misverstaan tijdens het eerste interview en werd dit verstaan als zijnde 'de dag nadien' (= 'el dia siguiente').

Deze tegenstrijdigheid staat dus niet vast en (is) betreft bovendien een tijdsmodaliteit van een belangrijk feit, waarover de eerste verzoeker coherent blijft.

iii.) De derde ingeroepen tegenstrijdigheid, betreffende de gebeurtenis op het parkingterrein staat ook niet vast en betreft slechts bepaalde modaliteiten van die gebeurtenis.

Op het parkeerterrein kwamen twee moto's met telkens twee gewapende personen met politie-uniform.

Blijkbaar werd tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken het aantal politieagenten op elke moto foutief begrepen.

De verklaringen van de eerste verzoeker hierover zijn steeds coherent geweest. Uit de nota's genomen op het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt niet, en dit in tegenstelling tot wat wordt beweerd in de aangevochten beslissing, dat verzoeker zou verklaard hebben dat de politiemannen op hem afkwamen.

Hij verklaart : 'drie politieagenten kwamen op hun motor plots af' (=kwamen af op het parkingterrein). 'Ik was bang dat ze me zouden vermoorden'. 'De agenten zeiden niets, ze keken naar ons en ik werd gepatrouilleerd. Dan reden ze weg'. Deze laatste zin is dubbelzinnig en er kan niet duidelijk uit afgeleid worden dat ze de eerste verzoeker zouden lastig gevallen zijn (hebben).

Buiten het misverstand in verband met het aantal agenten, zijn deze verklaringen helemaal niet in tegenstrijd met wat de eerste verzoeker verklaarde voor het CGVS, nl dat 'verschillende malen kwamen twee moto's, steeds met twee agenten rondrijden'. 'Ze reden rond de parking alsof ze iets zochten. Keken naar de auto's'. 'Die agenten hadden de onrust opgewekt'.

Verzoeker blijft coherent over het essentiële, namelijk dat er agenten het parkingterrein kwamen oprijden met een moto. Dat ze blijkbaar iets zochten en patrouilleerden. Dat verzoeker bang werd en dat ze dan(s) wegrede.

De tegenstrijdigheid omtrent deze gebeurtenis staat dus ook niet vast.

iv.) Verzoeker verwittigde zijn vriendin omtrent deze gebeurtenis, zonder persoonlijk nog contact te hebben gehad met haar.

De verklaringen 'Dezelfde dag verwittigde ik mijn vriendin dat zij waarschijnlijk in gevaar was' (verhoor DVZ) en 'Had kv die dag nog contact met vriendin ? nee, ze luisterden mijn telefoon af', kunnen toch niet als tegenstrijdig beschouwd worden'.

De eerste verzoeker kan zijn vriendin verwittigen zonder met haar (telefonisch) contact te hebben, bijvoorbeeld door haar te laten verwittigen.

Deze vierde tegenstrijdigheid staat dus ook niet vast.

v.) De laatste tegenstrijdigheid betreft de inhoud van de verschillende telefonische bedreigingen.

Het is belangrijk om hierover op te merken dat verzoeker verschillende keer telefonisch bedreigd werd en dat tijdens die telefoontjes hem verschillende verklaringen en bedreigingen werden gedaan.

Het is totaal begrijpelijk en menselijk indien verzoeker na de feiten eventueel niet meer exact weet wat en wanneer hem iets gezegd werd.

In één van deze telefoons, enkele dagen voor zijn vertrek, werd hem drie dagen gegeven om het land te verlaten en werd hem uitgelegd dat men de ingangdeur van zijn 'finca' gefilmd had en dat men hem dus controleerde. Ze vermelden hem ook dat ze deel uitmaken van een paramilitaire bende.

Wanneer hij zijn vriendin hiervan verwittigt, belt men hem terug en bedreigt hem met de dood.

Een dergelijke confusie over de exacte inhoud van de veelvuldige telefoons kan de tegenpartij er in ieder geval niet toe leiden om de asielaanvraag van beide verzoekers bedrieglijk te verklaren.

Wat er ook van zij, uit het bovenvermelde blijkt duidelijk dat de tegenstrijdigheden niet zonder twijfel vaststaan en dat ze in ieder geval niet dermate flagrant of belangrijk zijn

dat ze, rekening houdend met de ernst van de ingeroepen vervolgingen en met de heel gedetailleerde en coherente verklaringen van beide verzoekers, dat ze het geheel van de asiolverhalen van beide verzoekers zouden in het gedrang brengen.

De tegenpartij schendt haar motiveringsplicht door op die basis beide asielaanvragen bedrieglijk te verklaren.

III. Derde onderdeel

Verzoeker heeft tijdens het verhoor voor de Commissaris-generaal een lijst neergelegd met 4 of 5 telefoonnummers. Er werd een copie genomen van deze lijst. Het waren de telefoonnummers die hem belden om het (hem) te bedreigen.

Over dit essentieel document wordt met geen woord gerept in de aangevochten beslissingen.

De tegenpartij schendt hiermee nogmaals haar motiveringsplicht.”;

3.2.1.1. Overwegende dat in het eerste onderdeel verzoekers stellen dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de motiveringsplicht schendt door de motivering in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien verzoekster, enkel te baseren op de motivering in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker, terwijl verzoekster haar eigen vluchtmotieven inroept; dat de vervolgingen die zij moest ondergaan tegen haar persoonlijk waren gericht, ook als de problemen van haar zoon aan de basis van haar problemen liggen;

3.2.1.2. Overwegende dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag steunt op de beweringen van haar zoon en dat verzoekster beweert naar aanleiding van zijn problemen in Colombia eveneens een gegronde vrees voor vervolging te hebben; dat, aangezien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter vaststelde dat aan de beweerde problemen van verzoeker geen geloof kan worden gehecht en deze vaststelling, zoals zal blijken uit de bespreking van het tweede onderdeel van dit middel, niet kennelijk onredelijk is, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen redelijkerwijze kon oordelen dat ook haar asielaanvraag bedrieglijk is;

3.2.2.1. Overwegende dat in een tweede onderdeel verzoekers de motivering betwisten van de beslissing genomen ten aanzien van verzoeker; dat verzoekers stellen dat er ten onrechte in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat er “ernstige tegenstrijdigheden” zouden voorkomen in de verklaringen van verzoeker die de waarachtigheid van het geheel van zijn verklaringen zouden aantasten; dat verzoekers stellen dat er duidelijk geen rekening gehouden wordt met het feit dat verzoeker doorheen zijn verklaringen heel gedetailleerde en precieze informatie heeft gegeven, die moet wijzen op de waarachtigheid van zijn verklaringen; dat verzoekers stellen dat de ingeroepen tegenstrijdigheden het gevolg zijn van misverstanden, foutieve vertalingen of foutieve interpretaties tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat verzoekers stellen dat het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken uiterst kort was en dat de ondervraagster zeer negatief was ten opzichte van de asielaanvraag van verzoeker; dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een samenvatting werd gemaakt van de verklaringen van verzoeker; dat verzoeker opmerkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening moet houden met het geheel van de elementen van het dossier en dat hij zich niet kan beperken tot het in acht nemen van de ongunstige elementen; dat de verklaringen van verzoeker op het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenstemmen met zijn verklaringen in zijn verzoekschrift tot het instellen van dringend beroep;

3.2.2.2. Overwegende dat met betrekking tot verzoekers beweringen in verband met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken uitgebreid de gelegenheid heeft gekregen om zijn asielmotieven uiteen te zetten; dat uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker geen opmerkingen heeft geformuleerd over eventuele vertaal- of andere problemen, terwijl hij daartoe wel de mogelijkheid had, vermits zijn verklaringen hem op het einde van het interview werden voorgelezen; dat door het plaatsen van zijn handtekening onder het verhoor verzoeker bevestigde dat het verhoorverslag overeenstemt met de verklaringen die hij heeft afgelegd; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve de door verzoeker tijdens het betreffende verhoor afgelegde verklaringen in aanmerking kon nemen bij het nemen van de bestreden beslissing; dat verzoekers verder geen concreet bewijs aanbrengen dat de ondervraagster zeer negatief was ten aanzien van verzoekers asielaanvraag; dat, wat verzoekers bewering betreft dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich niet kan beperken tot het in acht nemen van de ongunstige elementen in het dossier, dient te worden aangestipt dat het dringend beroep bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratief beroep is en geen jurisdictioneel; dat dit onder meer inhoudt dat er niet moet geantwoord worden op elk individueel opgeworpen element naar aanleiding van het dringend beroep, maar dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de onderliggende feiten op redelijke wijze apprecieert en zijn beslissing met draagkrachtige motieven onderbouwt; dat in casu, zoals hieronder zal blijken, alle motieven steun vinden in het administratief dossier en ze de bestreden beslissing dragen; dat er kan opgemerkt worden dat het feit dat verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenstemmen met zijn verklaringen in zijn verzoekschrift tot het instellen van dringend beroep geen afbreuk doet aan de vaststelling dat deze tegenstrijdig zijn met verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat verzoekers argumenten niet volstaan om afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker;

3.2.2.3. Overwegende dat verzoekers verder stellen dat niet besloten kan worden tot de bedrieglijkheid van verzoekers asielaanvraag op grond van zogezegde tegenstrijdigheden over minder belangrijke punten en wanneer deze tegenstrijdigheden niet vaststaan; dat verzoekers pogen de vastgestelde tegenstrijdigheden in de bestreden beslissing te weerleggen;

3.2.2.4. Overwegende dat met betrekking tot de vaststelling dat verzoeker zich zou hebben tegensproken omtrent het feit of zijn verloofde al dan niet verder werkte voor B. R. nadat verzoeker ontdekt had dat het een “louche” zaak was, verzoekers stellen dat verzoeker zich niet heeft tegengesproken : indien tijdens het verhoor werd verstaan dat L. “bleef samenwerken met B. R.”, betreft dit in ieder geval niet de periode van juli tot

november; dat de betrokken vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter steun vindt in de stukken van het administratief dossier; dat uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker verklaarde dat zijn vriendin reeds in juni 2000 besloten had de samenwerking met B. R. stop te zetten, maar dat niet mogelijk was omdat deze agent een echte doorzetter was, dat omdat verzoeker bedreigingen kreeg ze zou toegegeven hebben om verder samen te werken met B. R., dat van juli tot november 2000 L. af en toe een casting zou hebben gedaan voor B. R., maar dat dit thuis gebeurde; dat uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoeker verklaarde dat L. nooit meer voor B. R. gewerkt heeft na juni 2000; dat bovendien kan opgemerkt worden dat deze contradictie geenszins een minder belangrijk punt betreft; dat de tegenstrijdigheid immers de oorzaak betreft van de problemen die aan de basis zouden gelegen hebben van verzoekers vertrek;

3.2.2.5. Overwegende dat met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheid in verband met het exacte tijdstip van één van de dreigtelefoontjes die de eerste verzoeker kreeg, verzoekers opmerken dat er een misverstand moet gebeurd zijn op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat het dreigtelefoontje “juist nadien” was (= siguiente in het Spaans); dat volgens verzoekers dit misverstaan werd tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en dit verstaan werd als zijnde “de dag nadien” (=el día siguiente); dat uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken echter blijkt dat verzoeker geen opmerkingen heeft geformuleerd over eventuele vertaal- of andere problemen, terwijl hij daartoe wel de mogelijkheid had, vermits zijn verklaringen hem op het einde van het interview werden voorgelezen; dat door het plaatsen van zijn handtekening onder het verhoor, verzoeker bevestigde dat het verhoorverslag overeenstemt met de verklaringen die hij heeft afgelegd; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve de door verzoeker tijdens het betreffende verhoor afgelegde verklaringen in aanmerking kon nemen bij het nemen van de bestreden beslissing; dat ook hier dient te worden vastgesteld dat deze contradictie geenszins een minder belangrijk punt betreft;

3.2.2.6. Overwegende dat met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende de gebeurtenis op het parkeerterrein, verzoekers vaststellen dat op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkbaar het aantal politieagenten op elke motorfiets foutief werd begrepen; dat verzoekers stellen dat de verklaringen van verzoeker steeds coherent zijn geweest en dat uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken niet blijkt, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing beweerd wordt, dat verzoeker zou hebben verklaard dat de politiemannen op hem afkwamen; dat uit verzoekers verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan worden afgeleid dat ze verzoeker zouden lastig gevallen hebben; dat, daargelaten de vraag of uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zou zijn lastig gevallen, dient te worden opgemerkt dat er nog altijd de vaststelling blijft dat verzoeker zich tegensprak over het aantal politieagenten; dat deze vaststelling duidelijk steun vindt in het administratief dossier; dat verzoekers verklaring hierover op de Dienst Vreemdelingenzaken foutief werd begrepen, niet kan aanvaard worden aangezien, zoals reeds hierboven

uiteengezet, verzoeker door het ondertekenen van het verhoorverslag ermee had ingestemd dat het verhoorverslag overeenstemde met de verklaringen die hij had gegeven;

3.2.2.7. Overwegende dat met betrekking tot de vaststelling dat verzoeker zich zou hebben tegengesproken over het feit of hij zijn vriendin na het voorval op het parkeerterrein verwittigde, verzoekers stellen dat de verklaringen van verzoeker hierover niet tegenstrijdig zijn; dat verzoekers stellen dat hij zijn vriendin kan verwittigen zonder met haar (telefonisch) contact te hebben, bijvoorbeeld door haar te laten verwittigen; dat uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij dezelfde dag zijn vriendin verwittigde, terwijl uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoeker ontkende nog contact te hebben gehad met zijn vriendin omdat de telefoon werd afgeluisterd en beweerde de dag voordien de laatste keer contact te hebben gehad met zijn vriendin; dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nergens te kennen gaf dat hij zijn vriendin nog zou verwittigd hebben op een andere wijze dan per telefoon; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve in alle redelijkheid tot de betrokken vaststelling kon komen;

3.2.2.8. Overwegende dat met betrekking tot de vaststelling dat verzoeker zich zou hebben tegengesproken over de inhoud van de dreigtelefoontjes, verzoekers stellen dat het begrijpelijk en menselijk is dat verzoeker, die verschillende keren telefonisch werd bedreigd, niet meer weet wat en wanneer hem iets gezegd werd; dat de vastgestelde tegenstrijdigheid steun vindt in de stukken van het administratief dossier; dat verzoekers verklaring niet kan aanvaard worden; dat het immers feiten betreft die de kern van verzoekers asielrelaas raken; dat van verzoeker kan verwacht worden dat hij daarover coherente en eensluidende verklaringen aflegt;

3.2.2.9. Overwegende dat dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing als één geheel dient te worden gelezen, en niet als los van elkaar staande elementen; dat het op basis van het geheel van alle elementen samen is dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de bestreden beslissing is gekomen; dat kan vastgesteld worden dat verzoekers in onderhavig verzoekschrift er niet in slagen een plausibele uitleg te geven voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties; dat verzoekers niet aantonen waarom de Commissaris-generaal niet in alle redelijkheid en zonder schending van de motiveringsplicht kon besluiten dat het relaas van verzoeker niet geloofwaardig is;

3.2.3.1. Overwegende dat in een derde onderdeel verzoekers aanvoeren dat verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een lijst heeft neergelegd met vier of vijf telefoonnummers : “Het waren de telefoonnummers die hem belden om hem te bedreigen”;

3.2.3.2. Overwegende dat opnieuw dient te worden aangestipt dat het dringend beroep bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratief

beroep is; dat dit onder meer inhoudt dat er niet geantwoord moet worden op elk individueel opgeworpen element naar aanleiding van het dringend beroep, maar dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de onderliggende feiten op redelijke wijze apprecieert en zijn beslissing met draagkrachtige motieven onderbouwt; dat uit het voorgaande blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht tot de bedrieglijkheid van verzoekers asielaanvraag heeft besloten; dat de motieven afdoende zijn en de bestreden beslissing blijken te kunnen dragen;

3.2.4. Overwegende dat het enig middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
twaalf december tweeduizend en twee, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.